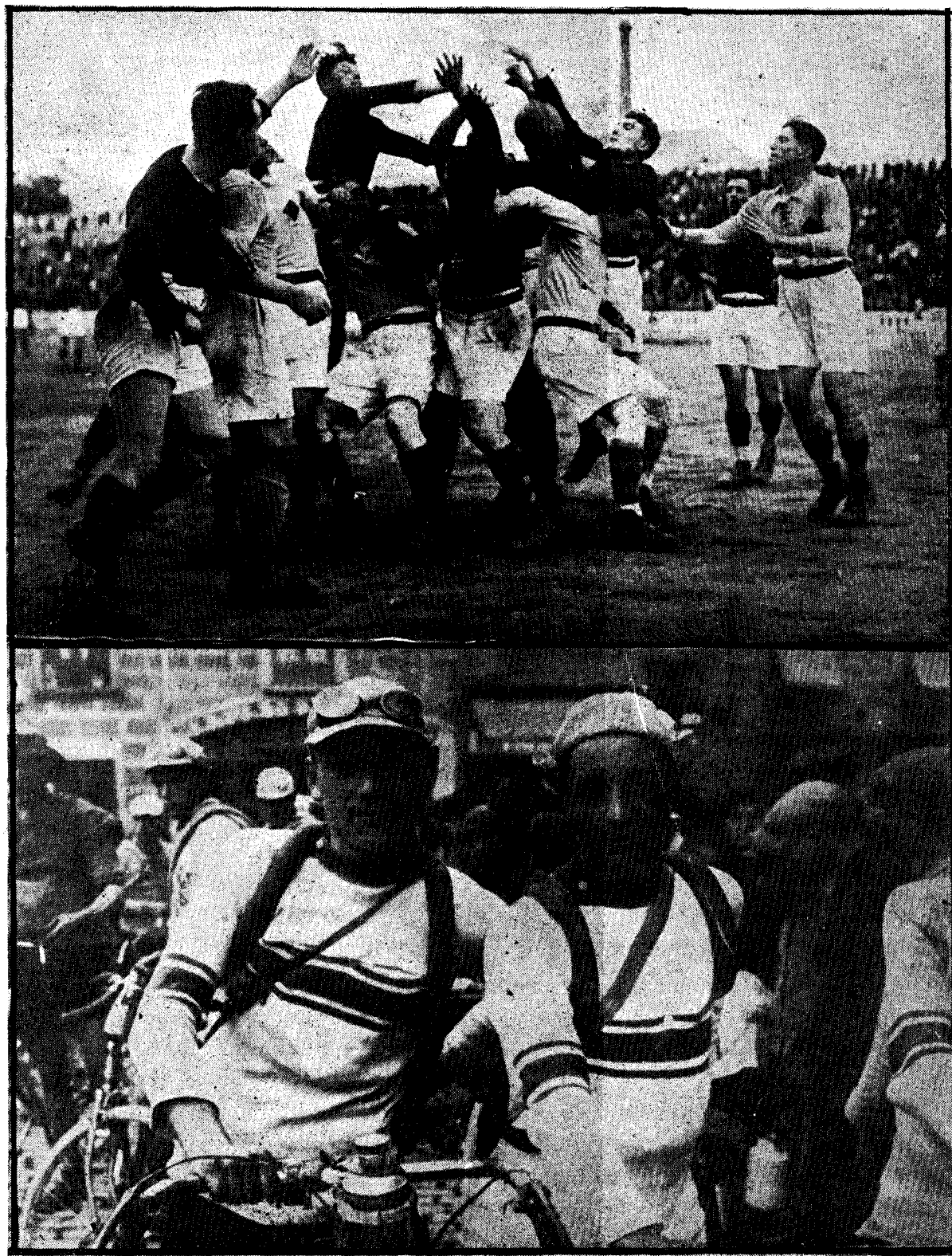

L'ESPORT CATALÀ

Nº 8

ANY I • 26 DE MAIG • 1925

ADALT: RUGBY ENTRE STADE TOULOUSAIN I UNIÓ SPORTIVA DE PERPINYÀ
Una «touche» ben disputada

ABAIX: LA VII.ª VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
Murió i Janer els dos primers classificats i vencedors de la prova

Parlant amb Jep Pascot capità-suplent de la U. S. Perpignanaise

El rugby, com a esport viril, i el més complet de tots, és el que més s'adiu amb les qualitats de la nostra raça

En la seguretat de què havia d'ésser d'interès pels lectors conèixer l'impressió que havia tret del match de rugby jugat entre l'Unió Esportiva Perpinyenca i l'Estadi Toulousenc, el capità de l'equip que detenta actualment el Campionat de França' varem anar a trobar en l'Hotel on s'hostatja' el capità dels perpinyanencs en absència de Ramis l'excellent "ring d'obertura" Jep Pascot, al qual el públic aplegat en el camp de les Corts va tenir ocasió d'aplaudir en tantes ocasions abans d'ahir per les seves valents arrencades.

Jep Pascot ens rep amablement, i ens disculpa amb gentilesa les excuses que li presentem en nom dels lectors per a què ens faci la mercè de concedir-nos uns minuts de conversa.

—Què voleu que us digui...!—comença—El partit d'avui m'ha deixat sobretot satisfet per què he comprovant que el públic català sentia l'apassionament del joc. M'he fet càrrec que aquest esport donades les condicions físiques de la raça i el seu temperament d'efervescència, és l'adequat per a "embalar" els catalans. El rugby és més engrescador que no pas el Futbol, és més viril, és més "complet". Jo crec, per això, que a mesura que vagi propagant-se aquí a Catalunya el rugby, el poble català, s'hi anirà aficionant i hi adquirirà una gran puixança. Jo recordo que la darrera vegada que vaig venir a Barcelona, l'any 1921, vàrem fer un partit com aquell qui diu "en família". Avui, quan he vist tantes mils persones al camp, he restat excel·lentment impressionat, perquè veig que això va endavant, i, creieu-me, el rugby és l'esport més adequat per a la raça catalana, perquè els catalans tenim una aptitud especial per a aquesta mena de joc, i posseïm abundantment qualitats

I si la afinitat de raça ens uneix per damunt de les fronteres que separen els nostres països, per a jugar-lo bé.

no cal pas dubtar de què si nosaltres els catalans de França fem prevaldre en l'esport les nostres qualitats per damunt de la gent de tot el territori francès, vosaltres, catalans d'aquesta banda del Pirineu no podeu menys que fer que valdre la vostra qualitat esportiva damunt tota la península.

—Avui no hem pogut, naturalment, fer el joc que ens és peculiar. El terreny de Les Corts és dur, excessivament dur. Nosaltres — tolosencs i perpinyanencs — necessitem un terreny tou, un camp "souple"—com en diem a França—. I avui el jugador no es podia lliurar com acostuma en els terrenys floscos del nostre país. De la duresa del terreny en surtia naturalment perjudicat el placatge i també la rapidesa. Ha estat un canvi de terreny massa brusc per a què poguéssim sinó "situar-nos-hi" tot seguit i desenrotllar-hi el nostre joc pel·licular que ens ha valgut el títol de campions de França.

Ademés hem anat a jugar fatigats encara del viatge, sense com aquell qui diu, haver reparat les forces perdudes en el desplaçament, i sobretot, mancats del concurs de 6 jugadors titulars, i encara que 5 dels que els han substituït són ben dignes de jugar en el titular —Pascot, modestament no vol comptar-se digne substitut de Ramis—no obstant aquestes absències sempre són en detriment de la cohesió del nostre quinze "sang i or". Cal comptar que no ha jugat Ramis, el nostre capità; que no tenim Got, del qual sols he de dir que ha estat, 14 vegades internacional i que ademés és campió de França dels 100 metres; que estavem mancats del concurs de Cayrol, de Henric, de Bailleu i de Camó.

Amb tot, malgrat i hayer perdut, estem contents perquè els dos assaigs que hem aconseguit han estat molt bonics, i això ens satisfà dins el contratemps de no haver reeixit en la lluita.

En aquest moment nosaltres interrompem a Jep Pascot per a dir-li que els vint darrers minuts de la partida, quan els perpinyanencs han marcat els seus 6 punts han estat els de més sensació i interès de tots...

—Precisament. I això és el que m'ha satisfet més. Hem vist que la multitud "vibrava"; el vostre públic "s'embalava" ja, endut per l'entusiasme...; sentia la passió pel joc.

A la nostra terra són també els catalans d'aquesta banda del Pirineu que viuen al Sur de

França —els mallorquins en gran abundor—els que van seguint més apassionadament la nostra gesta en el Campionat de França; els que més senten amb nosaltres el goig de les nostres victòries i deploren els contratemps.

—Quan temps feia que vosaltres els perpinyanencs no us havien enfrontat amb els toulousencs?

—Més d'un any. Per això aquest partit ha estat seguit desde França amb l'expectació pròpia del cas, si es té en compte que els dos "quinzes" que avui han lluitat són rivals de temps i els dos hem ostentat el Campionat de França. Lamentem per això mateix l'haver estat vençuts, però cal comptar amb les circumstàncies de la manca de 6 dels nostres titulars —com he dit—i de la diferència de terreny. Aquestes han fet que—al meu entendre—el joc que heu vist avui hagi estat en certa manera fals; és a dir no gaudíem de la llibertat en què acostumem "mourre'ns" en terreny francès, quan tenim el nostre quinze complet; ha estat un joc cohibit; no hem pogut lliurar-nos a la lluita amb aquella ànima amb què ho fem quan no concorren les circumstàncies d'avui.

A. B.

PILOTA BASCA

Resultats dels partits jugats diumenge al Fronton Principal Palace.

Primer a cistella a 40 punts entre Steigmann-Olamendi contra Puig-Garcia, el guanyaren aquests darrers per un sol punt, havent anat molt igualat sempre. Tots estigueren molt bé, però d'una manera especial Garcia.

El segon també a cistella i 40 punts el jugaren Herrera-Barquó contra Jaumà-Juaristi, essent el resultat de 40 a 31 favorable als primers. La parella guanyadora ha jugat molt bé tot el partit, essent impossibles els esforços de Juaristi per contrarrestar el seu joc.

AUTOS - CICLES - MOTOS

Peugeot

Els éxits Studebaker

Millorant el seu anterior record Barcelona-Madrid, celebrat el novembre del 1923, el cronometratge oficial del qual fou de 10 h. 52 m. 58 s., aquesta marca acaba de realitzar una nova proesa

El distingit sportman Don Rafael Bianchi, pilotant un cotxe STUDEBAKER DUPLEX BIG SIX 1925, ha establert un nou record

Barcelona-Madrid cobrint la distància que separa les dues capitals en **9 hores 22 m.**

(cronometratge oficial del R. A. C. E.) lluitant amb un temps tempestuós i una carretera dolenta i enfangada

Studebaker

record Barcelona-Madrid anava equipat amb CARROSSERIA DUPLEX, NEUMÀTICS BALLOON, PALAFANGS, FARS, BARRES de DEFENSA i TOTS ELS DEMÉS ACCESSORIS que són especificats en Catàleg com a complement ordinari dels nostres automòbils

Studebaker

no ven ni fabrica automòbils de curses. Totes les proves les efectua amb cotxes estrictament de sèrie, sense preparació ni modificació de cap mena.

El cotxe amb el qual el Sr. Bianchi ha establert el record Barcelona-Madrid anava equipat amb CARROSSERIA DUPLEX, NEUMÀTICS BALLOON, PALAFANGS, FARS, BARRES de DEFENSA i TOTS ELS DEMÉS ACCESSORIS que són especificats en Catàleg com a complement ordinari dels nostres automòbils

fabrica només cotxes de sèrie de la més alta qualitat. Tots són iguals. Avui mateix vostè pot adquirir un duplicat del cotxe vencedor, damunt del qual pot realitzar semblants proeses

Representació General
per a Espanya:

Stevenson, Romagosa i C.^a

València, 295

Saló de Vendes: I. PONS
Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

AMATEURISME

En el Congrés Olímpic de Praga hom ha de tractar i prendre acords sobre diferents temes d'un gran interès per a la causa de l'esport entre els quals figura la definició de l'amateur esportiu.

Encara que són diferents els punts de vista que sobre alguns aspectes de la qüestió sostenen els delegats de les Federacions eridats a manifestar llur opinió, és de creure que s'arribarà a un acord, si no de conjunt, almenys que armonitzi els generals punts de vista sobre tan important afer.

Admès el professionalisme dintre de l'esport com un mitjà de propaganda, sembla que no hi hauria d'haver cap dificultat per a la divisió dels esportius en dos grups: professionals i amateurs. La realitat és, però, una altra, ja que, malgrat definicions i acords, perdura i perdurà segurament una tercera categoria d'esportius que no és la dels professionals ni la dels amateurs, sinó que comporta un professionalisme encobert, disfressat, la influència del qual dintre de l'esport és de les més funestes.

Aquest fals amateurisme i fals professionalisme alhora produeix a l'esport mals incalculables per tal com en adulterar-lo ataca els seus fonaments en forma que desvirtua d'una manera gairebé irremeiable els principis sanitosos que haurien d'arrelar en el pit dels bons esportius.

Que un «as» de la pilota es creg amb dret a obtenir una retribució per jugar a futbol, és certament una aspiració legítima. Però que per la forma de percebre aquesta retribució porti a la collectivitat dels futbolistes un confusionisme funest, no pot ésser admès.

Car del fet de que l'«as» a que hem fet referència cobri encobertament una retribució se'n deriven una sèrie de fets, tan incontrolables com nocius, una de les resultants dels quals és que avui entre nosaltres, jugadors d'infims clubs de suburbi cobrin (encobertament, no cal dir-ho) acabats els partits, un jornal miserable amb evident perjudici no ja dels interessos del professionalisme i de l'amateurisme, sinó de llur pròpia dignitat i de la collectivitat a la qual pertanyen.

I no cal dir que d'aquests fets vergonyosos qui més en pateix és l'esperit esportiu, que queda desvirtuat en tal forma, que si no justifica, explica almenys l'ofensiva antiesportiva que arreu es manifesta en llibres i articles.

Aquest estat de coses no l'han de remeiar ni congressos ni assemblees. De res no serviran els acords que hom prengui si com fins ara les Federacions de determinats esports tanquen ulls i orelles davant les queixes dels interessats, mentre continuen negant-se sistemàticament a admetre denúncies i queixes i mentre també llur principal preocupació sigui la d'augmentar les entrades en caixa.

No són doncs definicions les que fan falta, sinó fets. Que les Federacions es posin totes d'acord respecte un programa mínim a fer complir i llur tasca serà molt més pròdiga en fruits que no pas la de deu assemblees i congressos.

REMARQUES

Es necessari que la Universitat que té al seu càrrec l'educació de la joventut, emprengui la tasca de cultivar el cos el mateix que l'esperit i organitzi una «vida física» paral·lelament a la «vida intel·lectual». Es necessari adoptar una «doctrina d'ensenyament» de concepció enlairada, que no tan sols asseguri el desenvolupament físic «complet» i «utilitari», sinó que prepari homes enèrgics i de sana moral. Es necessari fer valer l'atleta integral o complet, apte per a tota classe d'exercicis útils, i rellegar a segon terme l'especialista o el simple jugador.

GEORGES HEBERT

Siguem forts si volem ésser lliures.

(Lema dels sokols de Txecoslovàquia.)

Després de la mitja part del partit de Rugby jugat diumenge al camp del Barcelona, un senyor badallava irreverent. La partida no mancava, però, d'interès sinó que, pel contrari, presentava successivament la duresa d'un match de campionat o l'esclat d'una exhibició nouzelandesa.

Als darrers minuts, els catalans feren, com tothom sap, un joc vistós i pràctic alhora, i fou llavors quan el senyor dels badalls s'interessà de debò.

—Quí és aquell, demanà, que burla tan bé els jugadors contraris, i que sempre és aprop d'allà on va a parar la pilota?

En assabentar-li que es tractava de Pascot, el capità de l'equip català, el bon senyor s'estirava els cabells.

—El cert és que com hom no en coneix cap, no s'hi fixa La llàstima és que ara ja no tornaran. Es pot saber on juguen? Jo vaig sovint a França i creguí'm que faré els possibles per tornarlos a veure.

Devindrà l'esmentat un apassionat del rugby? Si fos així, restaria demostrat que hom passa a casa nostra molt fàcilment dels badalls al fanatisme.

La sala de la coneguda societat pugilística de Londres, anomenada «The Ring», on se celebren setmanalment combats de boxa, té una forma exagonal qu sorpren extraordinàriament tots els que la visiten per primera vegada.

Però el que molts no saben és que l'esmentada sala fou feta construir d'aquella manera pel reverend Rowland Hill, cap d'una secta religiosa que després anà a menys.

L'esmentat Rowland Hill exigí la forma exagonal per a que no li fés possible al diable amagar-se pels recons..., pueril preocupació que explica a bastament la fallida de la secta.

El nostre amic Isidre Corbinos, per no tenir en regla la seva situació militar (com ja és del domini públic), ha estat tralladat a Melilla.

No cal dir el molt que hem sentit aquest contratemps per bé que esperem veure'l tornar ben aviat entre nosaltres, més disposat que mai a reprendre les seves companyes pro-esport.

La gran premsa ha donat compte de l'acte patriòtic celebrat a la «Torre Cuyàs», ben coneguda de tots els concurrents al camp de Les Corts.

El senyor Cuyàs, a més a més de regidor de la situació actual i petit prohom del P. U. P., és un entusiasta admirador de l'esport. A la primavera que el camp del Barcelona no estava encara enllestit, els jugadors anaven a vestir-se als jardins sde casa seva i el senyor Cuyàs solia anar a presenciar els partits calçant pantufles i lluint un bonic pijama.

El «conde St. Germain» se n'havia engelosit tot en veure'l.

Tots els acabaments de temporada coincideixen amb una sèrie de partits amistosos. Hom diria que se sent la proximitat de les Assemblies i que cal posar en ordre els estats de comptes. El Barcelona, el dia 11 de juny ha de fer un partit amistós amb l'Europa, i el dia 22 un altre amb l'Espanyol.

Però... de moment, el dia 11 és demanat per la R. F. E. F., que en el seu desig de fer entrenar una vegada més l'equip d'Espanya, ha ordenat a la Federació Catalana que tingui a punt un «equip entrenador» i que el partit es faci al camp de Les Corts.

No cal pas dir que més que d'un partit d'entrenament es tracta d'equilibrar un xic el pressupost dels de Madrid que, segons sembla, és igualment malmès. Però els d'allà dalt saben agermanar l'esport amb la taquilla tant bé com ho fan els d'aquí.

Amb rara unanimitat la premsa bilbaína ha encapçalat els resultats dels partits Athlétic-Barcelona: «Los campeones de España han sido vencidos...»

Pel que es veu la sola cosa que serveix aquest títol honorífic és quan s'ha rebut.

Diuenge les notícies de Bilbao arribaren molt tard; això feia preveure un resultat poc favorable. No obstant, davant la picarra de Canaletes els grups anaven sempre en augment, mantenint-se a l'aguait.

Així que l'Aguirre posà un zero al costat del mot Barcelona, tots els reunits i agrupats desfilaron sense gosar de mirar la xifra que s'anava a escriure al costat de l'Athlétic.

I els que havien fet plantó durant una hora arribaren a casa sense saber fixament el resultat. Canaletes, al vespre, s'havia quedat desert.

Na ja pas gaire que en un match de futbol celebrat a Anglaterra entre Cardiff i Newport es produïren fets punibles que la Federació castigà.

L'àrbitre, M. Hegins, rebí una amonestació. Els delanteros del Cardiff, Stephens i Irison foren suspesos respectivament per 8 i 7 mesos.

El més curiós és que els dos jugadors penaltitzats són inspectors de policia.

Es veritablement sorprenent—deia un sever diari anglès l'endemà d'haver estat aplicades aquestes sancions—que els encarregats de vetllar per la disciplina no donguin un millor exemple.

Sovint hom cita les performances acomplertes en una jornada per un atleta.

Siguí'ns permès a nosaltres assenyalar aquí, si no pel seu integral valor esportiu, per les seves curioses particularitats, l'encontre que oposà, pel setembre de 1910, el coronel Rhodes al capità Alexander, tots dos de l'exèrcit anglès.

Els antagonistes debutaren a les nou del matí amb una poule de tir a l'arc. Seguidament es veieren les cares en el tennis. A continuació es mesuraren en el croquet, al golf, al tir de colom, a les bitlles, al rifle, al revòlver, al rem, a la pesca a la canya, al llançament del disc, als bitllets, a la natació i al billard.

El match va acabar a les dues de la tarda amb una partida de... poker.

El coronel Rhodes, sobre un total de 16 proves, en va guanyar 9, i el capità Alexander, 7.

Va haver-hi un match nul, el de la pesca a la canya; els peïros desdenyaren per un igual els saborosos àpats que els oferien els dos irreconciliables rivals.

En una de les darreres curses ciclistes celebrades a França, hom notà que el director esportiu d'una determinada marca de cicles, que seguia la cursa en auto, tocava molt sovint la bocina i que, segons els tocs, els corredors feien una cosa o una altra. Això, com és natural, preocupà els organitzadors de la cursa i a les altres marques de bicicletes concurrents, havent-se comprovat que l'esmentat director donava instruccions als seus corredors per mitjà de tocs de bocina i valent-se de l'alfabet Morse. En una ocasió ha estat comprovat que l'esmentat director donà als corredors, per mitjà del seu sistema de telegrafia, la següent ordre: «Apreteu ara tant com pugueu, car Girardengo (el campió-níssim) ha rehentat un neumàtic.»

Ficar dins del cap dels ciclistes l'alfabet Morse és tanmateix una performance que deuria ésser premiada.

El IV Saló Automòbil

La seva importància.—Impressió de conjunt.—Les orientacions actuals de la construcció.—Importància de la secció d'Aeronàutica

El Saló de l'Automòbil, inaugurat dimecres, 21 del corrent, és una puixant demostració de l'actual estat de la indústria automòbil. Tal com era d'esperar, el Saló d'enguany supera en importància tots els anteriors aquí celebrats, la xifra de 300 stands que ocupen els 28.000 metres quadrats del Palau de l'Art Modern i de la Indústria de l'Exposició de Montjuïc indiquen prou bé que el Saló de Barcelona pot compararse avantatjosament amb molts de Salons d'Europa.

Demés d'acollir gran nombre d'expositors, el Saló dona una perfecta idea de què cosa és avui dia la indústria de l'automòbil i de tot el que amb ella es relaciona, puix que tots els seus diversos rams hi estan a bastament representats.

La Cambra Sindical pot restar orgullosa de la seva actuació. El Saló de 1925 és l'índex més complet de l'esponerós estat que ha assolit una de les indústries més desenrotllades del món.

Voler descriure el contingut del Saló en el poc espai de què disposem, és absolutament impossible. Donarem solament, doncs, una visió de conjunt amb algunes consideracions de caràcter general.

L'abundor de marques estrangeres

En els Salons anteriors figuraven major nombre de marques del país, mentre que aquest any només dues grans fàbriques d'automòbils exhibeixen llurs creacions; aquestes cases són Hispano i Elizalde. Aquesta dada no prejutja per res el desenrotllament automobilístic. Els anys darrers hem vist l'aparició de moltes marques construïdes a Barcelona, sense que això vulgui dir que llur fracàs hagi estat degut a mala qualitat o a defectes tècnics de la producció; al contrari, d'aquí ha sorgit encertades solucions i concepcions originals. El que en aquest cas ha fracassat ha estat l'organització industrial o comercial. La base de la indústria moderna és la producció estandaritzada i en gran escala, i aquí els tallers de construcció començaren essent això, tallers, i no fàbriques muntades per a una gran producció. Això feia que econòmicament la fabricació no resultés un negoci. La migradesa de mitjans de producció no permetia fer més que pocs cotxes ensem, a vegades només que un, i cada vegada que sortien de la fàbrica presentaven característiques diferents, ço que moltes vegades no permetia de trobar peces de recanvi. Tot plegat s'ha traduït en la cosa més natural que havia de succeir: la desaparició de moltes marques, moltes d'elles creades gairebé per caprici.

En canvi, la fabricació estrangera, muntada en gran escala, dona per resultat l'abaratiment del producte fins al punt que àdhuc sota aquest aspecte competeix amb avantatge.

Les orientacions de 1925

A hores d'ara l'han visitat milers i milers de persones, entre les quals, naturalment, n'hi ha de diverses menes, els simples curiosos, els possibles i probables compradors i, finalment, els tècnics, classe la menys nombrosa. A aquests darrers no hem d'explicar-los res; el que intentem de fer ara és remarcar molt pel damunt els ensenyaments que es poden treure del Saló d'aquest any, amb propòsit de no arribar a detalls de tècnica massa refinats que fessin la nostra ressenya inintelligible a una gran massa de gents. Parlar per peces menudes de tot el que està exposat, ens és impossible; per fer-ho no tindriem prou espai ni gairebé hem tingut encara prou temps, tan considerable és el nombre de stands i tan interessants la majoria de ço que s'hi exposa.

El Saló de Barcelona d'enguany ha assolit una participació nombrosa, integral, diríem, ja que gràcies a ell hom pot fer-se ben bé càrrec de l'estat actual de la construcció automòbil. Anem, doncs, a assenyalat les orientacions que pren la dita construcció.

Les orientacions de 1925 són la lògica continuació de les de 1924. El progrés en la construcció és actualment alguna cosa contínua, enllaçada. No surt, per ara, cap solució radical que modifiqui essencialment l'automòbil, sinó milloraments de detall: formes de les peces més simples, menys costoses d'elaborar, millor utilització del material, noves disposicions que aug-

mentin el rendiment, etc., etc. Això pel que fa als òrgans mecànics; quant a les carrosseries, és constatable com l'equipament és cada dia més complet i el confort augmentat.

El perfeccionament de l'automòbil, a més a més, és una cosa equilibrada: no són únicament alguns òrgans els que milloren mentre d'altres romanen estacionaris, sinó que en tots ensem cada any podem observar-hi algun perfeccionament o altre. La nostra ullada general provarà de sintetitzar-los tan breument com puguem.

El motor.—Com més va, més augmenta el règim dels motors: el major nombre possible de revolucions és l'objectiu dels constructors. Per aconseguir-lo s'accentua el disminuir el pes de les peces, la qual cosa, ultra ésser necessari per a la velocitat de rotació, disminueix la inèrcia i per tant la fatiga dels cilindres i dels coixinets és menor.

La prova que la lleugeresa dels òrgans no és nociva per a la llarga vida dels motors moderns, és que aquests forteixen un treball molt més dur i durador que els motors d'anys enrera. No trobaríem en l'actualitat cap constructor que es desentengui d'aquesta tendència per la lleugeresa.

La qüestió de la forma de la culata preocupa de temps els projectistes. El fenomen de la turbulència ha fet treballar de valent els laboratoris d'assaigs en vistes a l'obtenció d'un major rendiment. Els assaigs dels projectistes anglesos, i especialment de Ricardo, han tingut un gran ressò prop dels constructors. En aquest punt falla la uniformitat de solucions, puix que n'hi ha de ben diverses i els resultats de totes elles són prou semblants, en termes generals, perquè hom s'hagi decantat vers una solució única.

Pel que fa a l'encès, segueix el domini dels magneto, amb escasses excepcions.

Malgrat s'usi encara l'engrassament per borbolleig de nivell constant, la majoria de constructors són partidaris de l'engrassament a pressió i de l'adopció del depurador de l'oli de circulació per centrifugació.

Les transmissions i els frens

La major part de cotxes, per no dir tots, ja no usen el canvi de velocitats separat sinó que es decanten pel bloc-motor o el pont-caixa, solu-

cions totes dues que faciliten el muntatge i són més fàcils d'establir.

Quant a l'embragatge, el disc únic és observable en major quantitat de tipus que els discs múltiples.

Avui dia ja no es discuteixen els avantatges dels frens a les quatre rodes, tant en cotxes grossos com en cotxes petits.

Birkigt, el creador de l'Hispano, fou el primer que es serví del servo-fre, substituint l'esforç muscular del conductor per una potència mecànica més eficaç. Aquest anèx del fre s'imposa i no tardarem a veure com tots els constructors adopten el servo-fre o qualsevulla substitut seu.

Per al dia de demà

Encara que sempre és arriscat de fer pronòstics, no sembla excessivament perillós dir que les recerques dels tècnics, adreçades sempre a l'obtenció d'un major rendiment, mentre el motor d'explosió continuï sota els mateixos principis que ara el menen, s'encaminaran a augmentar la taxa de compressió dels motors, qüestió que ara està en via d'assaigs de força interès: les investigacions i proves dels productes antidetonants responen al desig d'aquest millorament.

Un altre problema a solucionar de faiso pràctica i aplicable en tots els asos és la de la sobrealimentació, punt sobre el qual no hi ha unanimitat d'opinions, ja que els seus detractors diuen que la seva aplicació acreix el consum d'essèn-

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

cia sense obtenir un rendiment tècnic prou apreciable. No gens menys, els darrers resultats, que seran millorats encara, permeten de creure que ben aviat serà trobada la solució d'aquest problema.

Sense voler dir que amb el que precedeix estigui acabada la qüestió, puix que haurem de dedicar-hi algunes notes més, no podem estendre'ns com fóra el nostre desig.

Heu's aquí una ràpida impressió del Saló. Comprèn aquest tanta cosa interessant que ens serà forços dedicar-hi novament alguna crònica. Per la mateixa raó, és difícil de sintetitzar tot el que hi ha d'interessant en l'Exposició de l'Automòbil. Per força, doncs, hem estat incomplets.

JUST CABOT.

Aquest número ha passat per la censura governativa.

VISITEU LA IV Exposició Internacional Automòbil, Aeronàutica, del Cicle i dels Esports, de Barcelona

Presidència d'honor de S. M. el Rei

Del 20 de Maig al 1.º de Juny de 1925
Palau de l'Art Modern i de la Indústria
(28.000 metres quadrats de superfície)

Automòbils Les millors i més reputades marques del món, exposades en 210 stands

Aeronàutica Reial Aero Club de Catalunya, Aeronàutica Militar, Escola Aeronàutica Naval, Línies Aèries Latécoère, En Jordi Loring, Penya de l'Aire.

Camions, Omnibus Canots Automòbils, Motors Marins, Neumàtics, Motos, Cicles, Accessoris de totes classes, Vestits, Publicacions, etcètera, etcètera.

La Secció d'Aeronàutica

Tota la premsa i les opinions que havem recollit del públic en general, convenen en que l'èxit del Saló d'enguany se l'endú la secció d'aviació.

Els nostres bons amics de la "Penya de l'Aire", han demostrat el seu encert en iniciar l'organització d'aquest certamen a l'Exposició Internacional de l'Automòbil.

Cal felicitar-los per la iniciativa com també, al Comitè organitzador per la seva clarividència en acceptar-la i portar-la a cap.

Malgrat el curt termini que s'ha donat als concurrents, aquests són força nombrosos i llurs instal·lacions senzillament magnífiques i han portat una mica de tot i entre ell, força de bo. Farem una llista dels expositors i llurs instal·lacions; després examinarem detingudament el més interessant de cada u d'ells.

Línies Aèries Latecoere.—Hi presenta, un avió LAF-17, amb motor Renault 300 H. P. i un avió Farman 70, igualment amb motor Renault 300 H. P.

Avions metàl·lics Junkers.—Exposa a l'stand de "Penya de l'Aire", cinc models dels seus avions, l'avió gegant, el trimotor terrestre, el mateix equipat en hidro, l'avió de caça i un de turisme.

Jordi Loring.—Presenta dos avions Fokker, un amb motor Kolls de 275 H. P. i l'altre Hispano 300 H. P., un avió E-1 amb Anzani 60 H. P. i l'avioneta Pander amb Anzani 30 H. P.

Joan de La Cierva.—En l'stand de l'Aero, exposa el seu celebre autogir amb motor Rhone de 110 H. P.

Penya de l'Aire.—Presenta, un avió de cursa Ansaldo motor SPA 200 H. P. i una avioneta Dervoitine amb motor Vaslin de 16 H. P.

Aeronautica Militar.—Exposa diversos avions de guerra i l'avió "Juanito", del maiaguanyat capità Boy. Material de totes menes, accessoris, motors, magnetes, material d'aerostació i una interessantíssima secció de fotografia.

Escola d'Aeronàutica Naval.—Un gros avió torpediner, dos hidroavions construïts a Barcelona, barqueta d'un globus dirigible, magnetes del camp del Prat, motors, materials de construcció etcètera.

* * *

Començant per l'aspecte esportiu de l'aviació, que és el que més interessa a nosaltres, hi veiem coses força interessants.

Per primera volta, els nostres aficionats han pogut admirar l'avioneta d'aprop, l'aparell de petita potència, que farà possible l'existència del turisme aeri. Dues avionetes hi han al Saló, la Pander i la Dervoitine.

La Pander, més que avioneta, és ja un avió de turisme; va equipada amb un motor Anzani de 25-30 H. P. i és un dels millors aparells d'aquest gènere; la seva velocitat no és gaire gran, però suficient per al turisme aeri; fa uns 105 quilòmetres per hora a ple motor i 50 a l'atterratge, velocitat mitja, de viatge és d'uns 75 quilòmetres per hora. El seu consum és molt petit; uns 10 litres per 100 quilòmetres, i la seva facilitat d'atterratge li permet de fer-ho en tota mena de llocs.

La Dervoitine, la gloriosa avioneta francesa, la guanyadora de totes les proves que s'han fet en la veïna república, és el "clou" de l'Exposició. Els amics de "Penya de l'Aire" convençuts de l'interès que obtindria la seva presentació a Barcelona, no han descansat fins que l'han obtingut pel nostre Saló.

La Dervoitine és un motor Vaslin de sis cilindres a refredament per aigua i de 16 H. P. Amb menys motor ja vola perfectament; la major part de les proves que ha realitzat, tripulada pels dos grans pilots de la casa, en Doret i en Barbot, ho han estat amb un motor de 12 H. P. Malgrat això, fa una velocitat màxima de 128 quilòmetres per hora; una mínima de 40 per hora i una mitja de 110.

El seu consum no pot ésser més escàs; un bidó

de 5 litres és suficient per a fer una hora de vol. S'aixeca en molts pocs metres i aterra en qualsevol recó. Per a remarcar les seves condicions de finesa, sols direm que planeja divuit i vint voltes la seva alçada. Amb vent nul, per a baixar amb el motor parat de 1.000 metres, tarda un quart d'hora. Si troba unes corrents ascendents favorables, pot fer-se vol a vela amb la major perfecció.

Per altra part, és de línies veritablement belles; de silueta elegant i dona gran impressió de finesa. Davant d'ella hi ha sempre un nombrós grup que l'admira.

En Loring exposa un altre avió de turisme; l'"E-1", construït als seus tallers de Madrid i del que no poder dir-ne res, puix encara no ha estat assajat.

En una pròxima edició parlarem dels altres aspectes del Saló.

JOSEP CANUDAS.

Crònica de Paris

El «Tour de France» ciclista

Els inscrits i els no inscrits.—Uns comentaris sobre les categories.—La primera marca

Ja fa dies que el gran llibre de L'Auto registrant solemnement les inscripcions per al «Tour de France» és obert i encara els grans corredors i les grans marques no hi figuren. No ens inquietem, però. Tots aquells que no hi poden mancar no deixaran d'ésser-hi. Som només a la segona quinzena de maig, i abans de passar targeta, els grans industrials de l'esport i els grans corredors del ciclisme no volen que els manqui l'últim retoc.

La Volta a França no és una cursa de cop calent i d'efecte escènic. És una cursa que costa de païr, veu's-ho aquí. Cal preparar la màquina i els accessoris, però cal preparar amb molt temps per endavant l'organisme. Aquesta raó justifica que les inscripcions vinguin la majoria cap a l'últim. Un partit de futbol, per internacional que sigui, es pot anunciar mig any enrera donant gairebé com a segurs els jugadors d'ambdós equips. Hi pot haver una, dues modificacions, però, arribat el dia, el match té lloc, encara que plougui. (A Paris no se suspenen, gràcies a Déu, gaires partits per la pluja, i això que plou molt més sovint que a Barcelona).

Una Volta a França no es firma pas mig any enrera, ni un mes enrera. És una prova seusacional, enorme, feixuga, d'un mes seguit de cursa. L'organisme sobretot ha de dir a l'ànim del corredor la seva decisió definitiva. Els corredors en cerca de marques, les marques a la caça de «selectes», ve't aquí l'enrenou dels dies darrers del prefaci de la gran prova, dies que passen lents, inacabables per al públic que es frisa, dies que passen ràpids, fonedissos per als que han d'ésser protagonistes del drama esportiu.

I parlem ara, tot comentant-los, dels punts més interessants del Reglament de la prova. Deiem l'altre dia que aquest any s'admetrà la categoria «Agrupats», consistint en grups amb un nombre màxim de dotze corredors, representat cada grup una marca determinada. Aquesta categoria, amb els drets de mutu auxili inter-grup de què parlàvem en la nostra crònica anterior, presenta més avantatges que la dels «corredors touristes». Els corredors-touristes, individuals, (touristes-routiers) tenen un límit, ben rigorós, de concessions. El seu reglament és fet a base de prohibicions. Això farà que s'enduguin la simpatia del públic i que acreixi el valor de llurs esforços. Un servei organitzat per L'Auto portarà llurs bagatges. L'Auto, ademés, els paga l'alimentació i una indemnització diària de 20 francs. No podrà, però, freqüentar les marques que corren a la primera categoria «Agrupats», no podent ni allotjar-se al mateix hotel. El delegat de L'Auto es cuidarà de quant necessitin. Es clar que tots els corredors poden, en

un moment donat, fora dels controls, baixar en un poble, entrar a un bar i beure o menjar i després de pagar seguir la marxa. Però incorren en penaltat si s'havien fet preparar, per endavant, alguna cosa al bar en qüestió. Les penaltats per a les lantes de servei organitzat prèviament, tan per al cas de l'exemple que acabem de dir com per a les extralimitacions en el mutu ajut, arranjaments, recanvis, etc., van d'una hora de retard uns a l'exclusió total de la cursa.

La policia de la cursa no serà aparatosa. El seu rigor el marcaran les prescripcions del Reglament de carreres de la Unió Vel. Française, no admetent-se cap inscripció sense el control previ de la U. V. F. que donarà a cada corredor la llicència de la categoria corresponent.

Es diu, però, comentant serenament, preveure una cursa on tot vagi com una seda i on tots els corredors portin sempre la temperança del seny. Hom es pregunta si el fre de la legalitat no perilla d'espatllar-se quan arribin els moments de sensació, quan l'entusiasme, el vertigen, l'esperit de competència, facin aquella polsaguera que tapa el criteri i les bones intencions. Hom es pregunta si els grups de cada marca no oferiran un major marge, un camp d'acció més propici a les extralimitacions i a les il·legalitats.

I diguem uns mots, abans d'acabar, parlant de les primeres inscripcions rebudes a hores d'ara. Reservem per un altre article la referència i el comentari respecte a un punt essencialíssim del Reglament de la cursa: el que es refereix al recanvi de pneumàtics; la regulació de l'aprovisionament de cambres d'aire és objecte d'una extensa reglamentació que mereix tractar-se amb la deguda extensió.

La primera marca inscrita ha estat la bicicleta J. B. Louvet, màquina verda amb banda vermella. El seu propietari, Pierre Maissonnas, ha inscrit també la seva bicicleta, en la qual es proposa seguir l'equip que presenta. Fins avui ha inscrit en el seu «Grup» sis corredors, dels vuit que han de defensar la marca Louvet. Ha escollit uns veterans de debó, que són una bona garantia per mantenir l'esperança: Cristophe (guanyador de 2 Burdeos-Paris, d'un Paris-Tours i del darrer Circuit du Bourbonnais i que va estar prop de la victòria en la Volta a França del 1913 i del 1922), Hector Martin, Marcel Collen, Mortelmans, Wynsdan, Decoré, tots coneguts en el món ciclista. L'equip de la marca Louvet portarà pneus «Pouchois» i el fet de què vagi capitanat per un corredor del pel d'Eugene Cristophe el fa un team perillós.

Entre els «Corredors touristes» (Touristes routiers) van inscrits uns noms força importants, encara que ja havem dit al principi, que hi manquen els asos del ciclisme. D'entre els pocs inscrits sobresurten dos noms: Daniel Masson (francès) dos cops finalista de la Volta. Jean Majems (belga) quatre anys consecutius campió del Luxemburg, sobre pista i classificat honorablement a nombroses proves importants.

I el darrer paràgraf sigui per al número 1. Seguint la tradició, el número 1 de les inscripcions per al «Tour de France» es reserva per al vencedor de la prova de l'any anterior. Aquest any doncs, els honors, són per a Bottecchia, el vencedor del «Tour» de l'any 1924.

DOMÈNEC DE BELLMUNT

ELS nostres esportius no poden ara queixar-se per la manca d'una revista que empleni el buit existent fins ara.

La subscripció és l'ajut més eficaç i positiu que pot fer-se per al manteniment i prosperitat de

L'Esport Català

que cal difondre i portar a tots els reconos on es faci esport.

Remetem als amics que ens els demanin, carnets de subscripció que faciliten l'obra de difusió i propaganda.

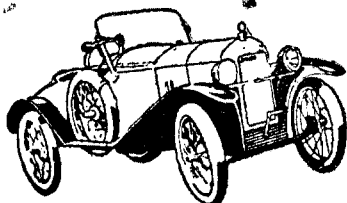
**CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA**

O.S.

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY

Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

AMILCAR

AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES

J. ALVAREZ y C., S/C

Provenza, 185

NATACIO

Emili Solé i la seva obra

Amb ocasió de l'homenatge que suara hom ha tributat a Emili Solé, volem nosaltres també adherir-nos-hi, remarcant des d'aquí d'una manera ben precisa la forta personalitat que té dintre de la natació nostrada.

És clar que potser no fóra massa necessari el fer-ho, perquè en el petit món que forma la natació catalana no hi ha ningú, absolutament ningú, que no sàpiga de cor qui és Solé. Però ens serà tan agradós dir quatre mots de Solé, a qui tots i tothom coneix i estima!

Qui és que no el recorda lluint aquella gorra blanca de capità de barco i la xelina flamejant al vent, donant una d'aquelles tan seves i tan característiques sortides? I també prenent el sol amb son petit slip i aquells mitjons blancs al garró i les sabates negres? Aquestes dues actituds seves tan característiques ens el mostren tal com és, tot sinceritat, tot bonhomia, tot entusiasme.

Ell, com a enamorat fervent de la natació de tota la vida, és clar que havia d'ajudar, amb tota la seva personal aportació, a la constitució del primer Club català dedicat a la pràctica de la natació esportiva, i en efecte fou un d'aquells benemèrits vint fundadors del C. N. «Barcelona», cap allà l'any 1907, al qual ha dedicat tots els seus esforços i treballs, i d'aleshores ençà la seva tasca per a fer-lo progressar ha estat immensa, com ho demostren especialment les dades següents:

Per l'agost de l'any 1908 va ésser nomenat per unanimitat primer President de la «Comisión Deportiva» que acabava de crear el C. N. Barcelona, desmentint el dit càrrec fins l'any 1910 que va ésser substituït per Von-der-Heyden.

Aquest any 1910 va passar a ésser «Director del Material», càrrec que exercí poc temps, per passar a ésser Secretari de la Comissió esportiva que presidia Picornell.

Per l'octubre de 1911 va ésser nomenat Vice-president de la Junta Directiva del Club, exercint també l'any 1912, en que el canvià pel de Vice-secretari, que desempeñà els anys 1913 i 1914.

Ocupà l'any 1915 un càrrec dintre de la Comissió Consultiva recentment creada, i durant l'any 1916, i també el 1917, tornà a desempeñar la Vicesecretaria del Club.

Es pel desembre de 1918 que va ésser nomenat per primera vegada Secretari General del «Barcelona», càrrec que ha exercit, amb la sola interrupció de l'any 1921, fins ara i que continua exercint a satisfacció de tothom i amb l'encert a que ens té acostumats.

Però tot això, que representa la part que podríem dir-ne oficial del seu treball, és valorat, demés, extraordinàriament, amb els esforços i sacrificis que ha realitzat en un ordre més d'ideologia i d'entusiasme.

Fou l'ànima de tots els festivals, que poc a poc anaven donant a conèixer el «Barcelona», dintre del camp esportiu, pels èxits francs que aconseguí. La seva organització anava totalment a càrrec seu, realitzant totes les feines que comporta un festival. Ell feia d'starter, de jutge de cursa, de jutge d'arribada, de virelges, de cronometrador, arbitrava tots els partits de Water-polo, és dir en una paraula, ell ho era tot en una sola peça.

Aquella època del Club Natació Barcelona, i de la natació en general, a la que hem donat el nom d'«heroica», tota ve influenciada per Solé i la seva tasca. Ens referim a la que va de l'any 1907 al 1913.

Fou solament quan el «Barcelona», per la massa volada que l'avia pres, ja constituïa una tasca excessivament feixuga per un home sol; és quan Solé deixà lloc als elements nous i joves en la qüestió de la natació-esport, i es dedicà a regir-lo des de la Secretaria General. No cal dir que des d'aquest lloc ha fet sentir sempre també la seva influència ben efectiva.

En els principis de la natació, no en tingué prou en fomentar-la amb l'exemple colpidor que donava, venent els obstacles que s'oposaven a son desenvolupament, sinó que exercí una forta pressió en la massa esportiva d'aleshores des de la premsa. La propaganda de la natació a la nostra ciutat i a Catalunya tenia en ell un dels seus millors defensors.

Escriví en quasi totes les revistes esportives que es publicaven en aquells primers temps. D'una manera especial, amb tot ha col·laborat a «El Mundo Deportivo», «Stadium», «La Veu de Catalunya», «La Publicitat», «Il·lustració Catalana», etc...

La seva preocupació constant, per això, ha estat el progrés del seu amat «Barcelona», progrés que lligava ell molt estretament amb la possessió d'un casal propi. Tots els seus afanys eren per a fer arribar com més aviat millor l'instant, del que

ell creia que constituïa l'emancipació definitiva del Club, la possessió d'un edifici. Ara que ha pogut veure satisfeta la seva ambició, el seu somni que diríem, se sent orgullós de la seva obra, la qual n'estem certs, no esperava que fos tan completa.

La tònica principal de la seva actuació en el camp de la natació ha estat precisament l'entusiasme, acoplat a una constància mai retuda. Bell exemple d'això en són totes les seves allocucions i discursos i memòries. Tothom coneix sobradament l'abrandat entusiasme que elles sempre respiren, i que deixen entreveure un veritable apassionat.

La franca sinceritat que respira tot ell el fa l'home per qui se senten les més cares simpaties i els més pregons afectes. Ell s'ho mereix tot, ja que ha estat l'home que per una passió immensa que ha sentit, s'ha imposat a tothom, fins aconseguir implantar l'objecte dels seus afanys. Servem-li, doncs, gratitud eterna.

Heu's-aquí, en poques paraules, exposada la raó de l'homenatge que se li ha tributat, i al que volem, ho repetim, adherir-nos-hi nosaltres, des d'aquí, amb tot l'afecte sincer que sentim pel venerable Emili Solé.

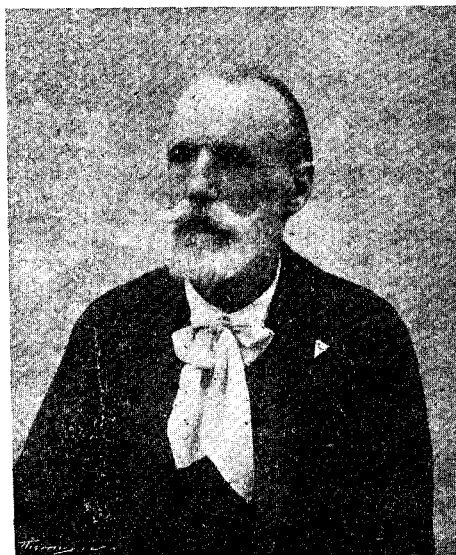
M. BASTÉ

El festival d'homenatge a Emili Solé Foren batuts els records de 100 metres espatlla i el de relleus 250 metres

Impressions

Ha estat un èxit, no es pot atenuar. En tots sentits ha estat un dels èxits més grossos que ha obtingut el Club Natació «Barcelona». Es clar que l'homenatge se'l tenia ben merescut.

Des del punt de vista d'organització ha estat perfecte, perquè s'ha tingut cura que totes les proves anessin succeint sense cap interrupció. La distribució de l'ordre del programa no podia ésser millor. La piscina s'ha vist emplenada totalment d'entusiastes de la natació i d'amics d'En Solé que li han volgut retre aquest tribut d'admiració. Feia goig de veure-la. L'element femení hi era extraordinàriament representat.

Des del punt de mira esportiu, ens interessa sobrenaturalment de fer constar la nostra admiració pel «Barcelona» i els seus nedadors. En un festival d'homenatge a un dels seus socis més preclars, però d'absolut caràcter íntim, se li ha dedicat l'intent de «record» de tres proves i s'ha reeixit en dues. La demostració de veritable esportivitat que amb això han donat, diu molt a favor de tots, ja que palesa que mai s'ha abandonat el camí ascendent sempre seguit.

També la presentació oficial que podríem dir-ne de la nova secció femenina, ha constituït el seu millor èxit. Sembla que és una cosa ja definitivament arrelada la pràctica per les nostres dones, de la natació esportiva. Faltava que els hi donés la mà per iniciar-se, i el «Barcelona» que els hi oferí desinteressadament, ha estat sobradament correspost.

Els infants del Club, han donat la nota més simpàtica i més esperençadora del festival. Ensinistrant-los en l'entusiasme que tothom respirava, es com es fa feina profitosa.

El Solé radiant satisfacció donà quasi totes les sortides. Volia rememorar segurament els temps ja passats en que com una obligació s'havia imposat fer-ho. No tenia aleshores qui el pogués rellevar. Ara en canvi ha vist tant nombrosa la fillada, que se'n sentia sorprès.

L'entusiasme fou la tònica de tot el festival. No decaigué ni un instant.

Amb ells és com s'acredita un Club, de veritable organitzador i d'esportivitat efectiva.

El festival

33 m. braça infantil.—Fou guanyada amb molta facilitat per en E. Bretos qui esmersà el temps de 26"3/10, i emprà aquell estil tan acurat que sap fer.

Els següents per aquest ordre: Artal 32"2/5 i Tomàs 39".

33 m. lliure infantil.—En Sabatà com sempre i amb aquell estil que ja el revela futur campió, s'emportà la cursa sense ésser mai molestat. En canvi els altres tres disputaren de valent i arribaren per aquest ordre: Leon 25"3/5, Jimenez 27"1/5 i Fontanet 28".

100 m. espatlla.—Aquesta fou la primera cursa en la qual s'intentava batre el «record» peninsular de dita distancia, i en efecte, es reeixí a bastament.

En Cruells portant una cursa excellent aconseguí fer el temps de 1'29" justos que bat el seu propi «record» establert fa poc temps a 1'33". No cal dir que es dintancià força dels altres participants que no aconseguiren molestar-lo, malgrat l'esforç, ben d'alabar, que feren.

En García, per exemple es mostrà com sempre un bon corredor d'aquest estil.

Feren els següents temps: Cruells, 1'29" (Record d'Espanya i Catalunya); García, 1'40"8/10; Arnó, 1'49"4/5 i Segalà, 1'523/5.

100 m. over.—En Vila i en Fontanet es disputaren la cursa més renyida del festival, ja que mentre el primer feia 1'25"1/10, el segon entrava a 1'26". Per al tercer lloc en Granicher i en Borràs lluitaren també de debò, arribant empró per l'ordre esmentat i amb els temps de 1'33" i 1'35".

100 m. brassa de pit.—En Castro que no es trobava en forma, degut als seus estudis no volgué deixar passar el festival d'En Solé sense la seva col·laboració i malgrat tot, aconseguí guanyar la cursa fent el temps de 1'33"4/5. Molt d'agrair es aquest gest. En Tusell, en Trigo A. i en Comin arriben per aquest ordre fent respectivament el primer i el segon, 1'41" i 1'48".

33 m. femení.—Capitol apart mereixerien totes les senyoretas que participaren en aquesta prova, ja que totes han donat un exemple colpidor d'esportivitat i entusiasme per la natació. Però com que això no ens és possible per l'espai, volem retre-hi a totes i a cada una la nostra admiració així en conjunt.

La guanyadora de la cursa fou la senyoreta Paschkes qui emprà el temps de 31". Fa un estil molt bonic i per les condicions que demostrà pot esdevenir una veritable campiona. No per això, les altres demostraren saber-ne menys, puix totes i en molt poca diferència aconseguiren arribar. Les senyoretas Vigo, García, de Mas, Pons, Hubler, Arenes i Granicher, empraren respectivament els temps següents: 32", 32"2/5, 33"1/5, 40"2/5, 41"2/5, 43"4/5 i 50".

Són d'especial menció d'aquestes les tres primeres que fan un «cralw» que no havíem pogut encara veure en cap dona de la nostra terra, i la última que es una nena de 10 o 12 anys.

Exhibició d'estils per les senyoretas.—Volgueren lluir-se per demostrar que no en va havien nedit tres mesos d'hivern, i ho aconseguiren ja que l'exhibició d'estils que feren les senyoretas de Mas, García, Paschkes i García ens entusiasma. L'espatlla que feu la primera, ens agradà moltíssim, i sobretot quan el que fa és el «cralw d'espatlla» donant un exemple als mateixos nedadors del «Barcelona» que per aquest estil encara empen la ja arcaica brassa de pit i l'over que feren la segona i tercera, demostraren una cura molt especial, i no cal dir que el cralw de l'última, ens captivà completament.

Intent de record dels 50 m. lliure.—En Pinillo que en els estrenaments havia aconseguit batre el «record» dels 50 m. lliure, no pogué reeixir-ne en la prova oficial, ja que feu 1'5 de segon més que l'actual. Emprà 30"1/5.

Salt de palanca i trampolí.—La novetat d'aquesta prova fou la participació de les senyoretas. Els hi notarem alguns salts molt ben executats des del trampolí de 3 metres. En Tort, Camino, Aristegui i altres, en realitzaren alguns de força bonics, essent d'especial menció els de Tort des dels 5 i 8 metres.

50 metres veterans.—Els veterans del Club també volgueren ésser-hi, i feren una cursa (sic) de 50 metres. Hi participaren en Lloveras, Ludwig, Villamala, Gassol, Granicher i Mas, sense haver-hi ni guanyadors ni vençuts.

250 metres relleus.—Aquesta era la gran prova del dia, ja que s'intentava batre el «record» establert l'any darrer en un dels festivals internacionals.

L'equip format per Pinillo, Cruells, Jiménez, Berdemàs i Farrés, ho aconseguí amb el temps de 2'37"4/5. L'antic «record» era de 2'40" justos.

Els acompanyaren en el seu intent dos equips més, l'un format per en Brull, Peredejordi, Vives, S Fontanet i Ferran, i altre per Palou, Gra-

nados, Fabregas, Puig i Basté, que quedaren respectivament segon i tercer.

El "record" actual, distància de molt al "Barcelona" dels altres Clubs, no ja catalans sino de tota la península i fà molt més difícil el que s'aconsegueixi batre novament. A poc a poc van acostant-se els nostres "records" al que deuen ésser, majorment quan son solsament "records" de Club i no de seleccions. Aquest ens permet tenir belles esperances per a les properes lluites internacionals.

WATER POLO INFANTIL. — Els xavals del Club jugàren un partit de Waterpolo al "seu camp". Lluitaràn tots dos equips per abastar la victòria amb la mateixa fe i entusiasme, si bé després de jugades força interessants, aquesta es decantà cap al blau-grana que guanyà per 2 a 1. Els equips estaven composts així: Blau-grana: Garí, Puiguriguer, Panocchia, Alba, Artal, Jiménez i Rebollo. Blanc-groc: Fontanet, León II, Puig, Bretos, León I, Sabata i Javier.

WATERPOLO EN PRIMERS EQUIPS. — Un segon partit jugàren els primers equips del Club, compostos com segueix: Blanc-blau: Rovira, Puig, Vila, Basté, Jiménez, Granados i Ferran, Blanc-vermell: Cruells, Tusell, E. Borrás, Trigo I, Fontanet I, Trigo II i Fontanet II.

Quedaren empatats a un gol, després d'un partit en que les ganes d'aconseguir la victòria es feu ben manifesta per la marxa de les jugades. La característica fou amb tot, d'una defensa molt tancada del segon equip, per una poca coordinació entre els elements del primer. Es vejéren de totes maneres alguna jugada ben portada, que feren interessant el partit.

Amb això finí el festival.

Mot final

Es feu present a En Solé d'una Copa com a

record de l'homenatge que se li tributava, però ell en feu ofrena novament al Club, per a que, segons digué "en servi sempre un record d'ell". També oferí als dos equips de Waterpolo en lluita com a representans dels altres del Club, una humorística mascota.

En el banquet que se celebrà a la terrassa del Club, acabat el festival, l'entusiasme arribà als seus límits maxims, en mig de l'alegria que comporta la joventut, allí tan ben representada. No hi hagué brindis, ja que eren innecessaris.

Que més es podia dir, després d'un festival com aquest, en pró de la natació i d'en Solé?

Premi Joan Barba

En semifinal l'Atlètic i el Sabadell empaten a un gol

A la piscina del Club Natació Barcelona tingué lloc el diumenge al matí el partit semifinal del premi Joan Barba, entre els equips de l'Atlètic i el del Sabadell.

Empatàren a un goal després d'un partit tot emoció en que el perill anava d'una porta a l'altra, i les jugades ben portades se succeïen amb gran rapidesa. Tant un equip com l'altre estan en condicions de guanyar, si bé al nostre entendre el Sabadell, per la composició del seu equip, format en majoria per nedadors de primera categoria, s'enten més i fa més joc. A l'Atlètic l'entusiasme li supleix moltes faltes, però hem d'aconsellar als seus components no se'n refinin massa. Cal jugar amb tranquil·litat. L'encontra es repetirà segons tenim entès, el pròxim diumenge.

Els equips eren els següents: Sabadell—Girbau, García, Casaramona, Renom, Fornells, Valantines. Atlètic—Félix, Sierra, Ubach, Montaner, Pros, Artigas, Giménez.

seva pretesa passivitat han rendit també una grossa quantitat d'esforç—es posin en condicions de normalitat en vistes a la propera temporada.

Aquests dies de la darrera quinzena de maig, entre equips professionals, partits internacionals i altres de menor quantia, han estat el complement d'una "saïson" excepcional. I per si fos poc encara, pel mes de juny se'ns preparen altres encontres dels que tornen a esvalotar la gent truncant a les fibres més sensibles del seu cor.

Els Clubs es veuen obligats per raons internes a donar fe constant de vida, i heu's ací com sortim a partit dia per altre. Davant del fet, no ens resta sinó demanar ferventment—mes els que ens veiem obligats a comentar els esdeveniments que Déu s'apiadi de nosaltres, donant-nos força per arribar al fi d'aquesta febril activitat, fi que ens apar encara un xic llunyà.

Un dia de relatiu repòs (?)

Diumenge va fer vint dies teníem entre nosaltres als "pros" de Birmingham, i l'equip espanyol en el que hi havien tres jugadors catalans i un de valencià—pel debut del qual també ens interessàvem—era a Lisboa enfrontant-se amb els terribles portuguesos. El diumenge que ve no tindrem jugadors professionals, però el dilluns l'equip d'Espanya serà a Berna on tindrà la tasca difícil de posar a ratlla als jugadors suïssos.

Entre les dues interessants jornades, restava el diumenge. El futbol associació s'eclipsava a Les Corts per deixar pas a les gestes dels "ruggers" francesos, i ve't ací que el Sans i l'Espanyol tenen la pensada d'aprofitar la data fent desfilar pels seus camps respectius al "Betis Balompié" i el "Middlesex Wanderers", equips els antecedents dels quals ens deien que havien de fer un paper airós davant els locals,—encara que la realitat no ho hagi confirmat—i endemés havien de deixar sense solució de continuïtat el carregat calendari dels clubs barcelonins.

Un intermedí, que enc que mancat de la nota emocional, tenia no gens menys l'interès de la prometença de joc de bona classe per part dels bàndols forasters, posseïnt un i altre característiques totalment distintes.

L'habilitat dels sevillans

Els jugadors del Betis tenen l'estil de joc calcat amb el que ha donat renom als campions d'Andalusia. No són pas els bètics, de físic imponent. Molt al contrari; en veure'ls sortir al camp, hom pensa que per la seva lleugeresa de pes han d'ésser esclafats per la major robustesa dels contraris.

Mes els jugadors sevillans amb poca quantitat de muscul i de no gaire alçària, es defensen amb la seva indubtable qualitat. S'hi veu en ells nervi, entusiasme a desdir i un bon toc de la bala, endemés de la seva habilitat en fer-ne ús.

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

Per ésser molt joves els manca experiència del joc; per ésser de poca alçària es veuen amb dificultat quan es manté la baixa alta. Emprò en fer-se el joc arran de terra demostren el seu bon estil, encara que devegades emprin un xic massa de duresa.

L'equip dels Betis ens ha donat a conèixer alguns jugadors que prometen. El defensa esquerre, el mitjos, dels quals el centre sols té el defecte d'ésser baix en excés, i l'exterior dreta ens produïren la millor impressió. El joc del terçet central de l'atac és bo, encara que baixa amb relació amb el de les ales. té, però, un defecte greu i és de la manca d'un xutador que sàpiga aprofitar els moments decisius.

Hem vist amb gust el joc del Betis que no ha pogut imposar-se al joc impetuós i més agut, i per damunt de tot més oportunista davant la porta. Joc, el del Sans, més pràctic, principalment per la millor condició física dels jugadors blancs-verts.

Els daltis i baixos dels amateurs anglesos

Per altra banda, al camp de l'Espanyol hem pogut comprovar novament la classe excellent de la selecció Amateur que porta el nom de "Middlesex Wanderers". Dissabte, com abans d'ahir, l'onze anglès rebé una forta sotregada en enfrontar-se amb un enemic insospitat per ell i per nosaltres, encara que fos el mateix del primer dia.

La seva exhibició del primer dia fou excellent de tot punt. Abans de tot s'ha de dir que al

FUTBOL

Comentari de la setmana

Un d'aquests dies darrers, en llegir la prodigiosa activitat de les Federacions per tal de portar al Congrés de Praga solucions als problemes plantejats i llegint també les personalitats anomenades com delegats de les mateixes, pensàvem el trist paper que faran els delegats de la Federació Espanyola.

De solucions, no en porten cap. D'iniciatives, és possible que tampoc. A més a més és difícil creure que amb tal bagatge puguin fer als debats un paper airós.

Per tant, els delegats de la Federació Espanyola es limitaran a fer el paper dels antics diputats de la majoria, i encara gràcies. Perquè si es comprometessin gaire sortirien després els infants terribles de la Federació del Centre o els documentats delegats del Nord, exigint-los les responsabilitats que fossin del cas.

Per això que els representants de la Federació Espanyola faran tantament de passejar-se, de veure les curiositats de la capital txeca, i d'assistir a les sessions a tall de convidado de piedra, única manera d'estalviar-se mals de cap.

No volem fer-los la injustícia de creure'ls mancats d'aptituds per fer un bon paper. Siguin els que siguin que vagin a Praga, creiem que si no a les assemblees, fora d'elles sabran mostrar-se dignes representants de l'assoleïda i barrilaira Espanya, i una cosa anirà per l'altra.

Si al Congrés hi impera el seny i la gravetat, que és bo que es reservi als homes dotats d'altres temperaments, quan les greus qüestions a discutir els deixin lliures, sabran posar-se a l'alçària enrejava de tot hom que està en possessió del títol de Congressista d'un Congrés qualsevol (científic, econòmic, artístic, de protecció a la infància, gremial, etc., etc.) que se celebri a Espanya, que són els Congressos que al món donen més experiència del que és la vida i demostren més a les clares el bon humor dels peninsulars.

Només volem demanar-los això. Molta reserva a les discussions solemnnials, però que donin fe de vida a les sessions extremes que se celebraran en petit comitè. Si ho fan així, els delegats de la Federació Espanyola no tindran motius per queixar-se.

Al contrari, suposem que el vot de gràcies serà unànim, amb l'assentiment de tots els clubs espanyols, que, per fi, estaran joiosos d'haver trobat un tema que hagi recollit la unanimitat absoluta dels preclars legisladors del futbol espanyol.

Se'ns diu a darrera hora que el senyor Cabot per afers particulars ha hagut de desistir d'anar a Praga a defensar les importants conclusions presentades per la F. E. de C. de F.

EL WATCHMAN

De la lluminosa Sevilla al Tàmesis boirós

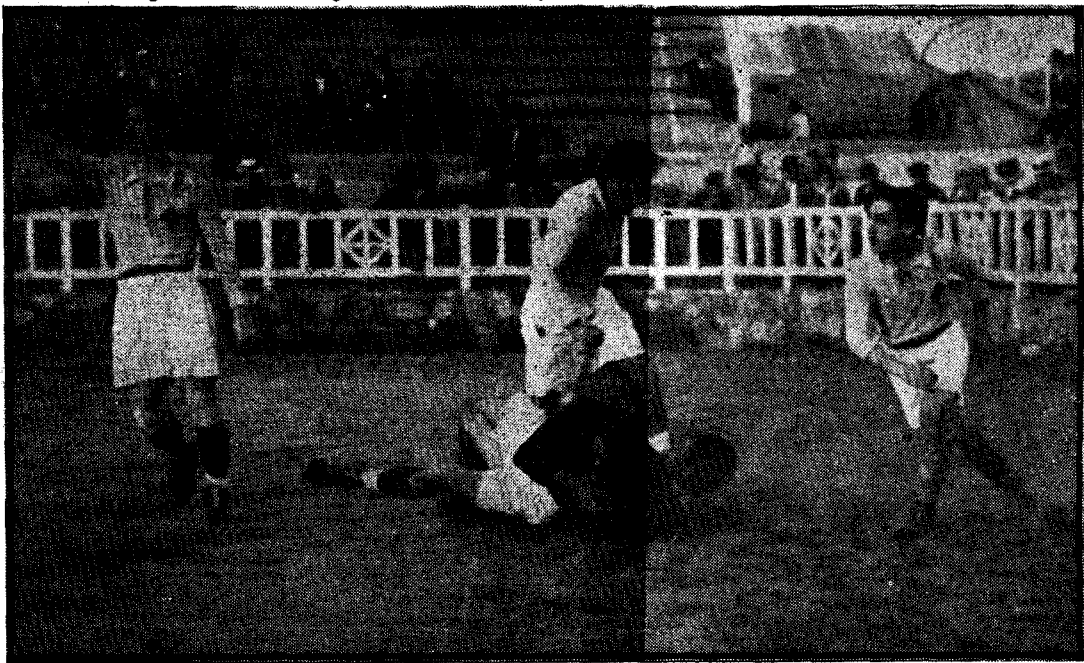
Aquesta temporada ha estat ben bé una temporada d'una densitat colpidora pels amants del noble i airós joc de la pilota a peu. Després de les emocionants jornades dels campionats, en que les emocions ens han saccejat amb violència inoïda i quan els aficionats necessitaven d'un relatiu descans, les exhibicions s'han intensificat de tal manera que si després d'això ve un repos gairebé absolut a la temporada estiuenca als aficionats no els quedarà esma per a presenciar més partits de futbol.

Entre poc i massa. Si es fes l'estadística de l'activitat dels nostres clubs en lo que va d'any, veuríem, que qui més qui menys, ha treballat de ferm fins al punt de no deixar-nos temps per pensar en altra cosa que no sigui en el futbol. I és per això que caldrà després pensar en unes setmanes d'abstinència per tal que tant els jugadors com els mateixos espectadors—que a despit de la

BETIS - SANS

Carrasco intercepta la bala a Feliu

RUGBY ENTRE CAMPIONS DE FRANÇA
Lubin del Toulouse amb tot i el placatge, marca l'assaig

bàndol no s'hi veié un jugador que desentonés; saberen passar-se amb precisió remarcable; mostraren una col·locació acurada, i dominaren la bola prodigiosament, al revés d'abans d'ahir que potser l'excessiva sequedat del camp, ple de polsaguera, els ho privà. Tot féu que el conjunt ens aparegués com vistosa arquitectura, donant-nos una impressió de regularitat molt agradable.

La línia de mitjos i també la defensa foren les més aptes de l'equip; sobretot la primera, integrada per jugadors d'evident habilitat, que saben defensar i atacar amb notòria suficiència, canviant el joc sempre que hi ha oportunitat per tal de fer-lo més perillós. La defensa fou segura, i la col·locació dels dos "backs" va ésser sempre la que exigí la dels mitjos ço que féu que tot el nucli defensiu donés la idea d'un conjunt de força solidesa. El porter completà a consciència la missió de les línies defensives.

Quant a la d'atac, qual tasca s'apoià amb l'eficaç col·laboració dels mitjos, s'ha mostrat els dos dies, perillosa, excepte en els trets finals a la porta, no gaire afortunats.

Ha sobressortit el joc del cantó esquerre per la habilitat considerable de l'interior Randall, que amb Mc. Gree i Sloan foren els perillosos.

Al segons dia no produí l'equip anglès el mateix efecte que el dissabte. Indubtablement no

aparegué l'equip amb les virtuts del dia abans. Es veié en certs moments l'habilitat dels jugadors i la seva cura en col·locar-se i passar la bola, però foren pocs. La causa està, senzillament, en que l'Espanyol tingué una tarda remarcable, com feia molt de temps que no havia tingut. Els seus davanterers tingueren encert, marcant punts prompte; a mida que l'equip s'apuntava els goals, els jugadors del titular es cresqueren, mentre que els anglesos perderen ànims. A la segona part, la distància entre els dos equips era considerable a favor dels locals, que tingueren una tarda afortunadíssima, segons hem dit.

Vol dir això que el "Middlesex" valgui poc? De cap manera, vol dir simplement que davant un dels nostres onze en una tarda excepcional, forçosament s'ha de fer un mal paper, com l'hauria fet àdhuc un onze de millor classe.

I la seva vàlua es demostrà dissabte, ja que l'Espanyol s'hagué d'emprar en una aferrissada defensa, a la qual acompanya l'encert.

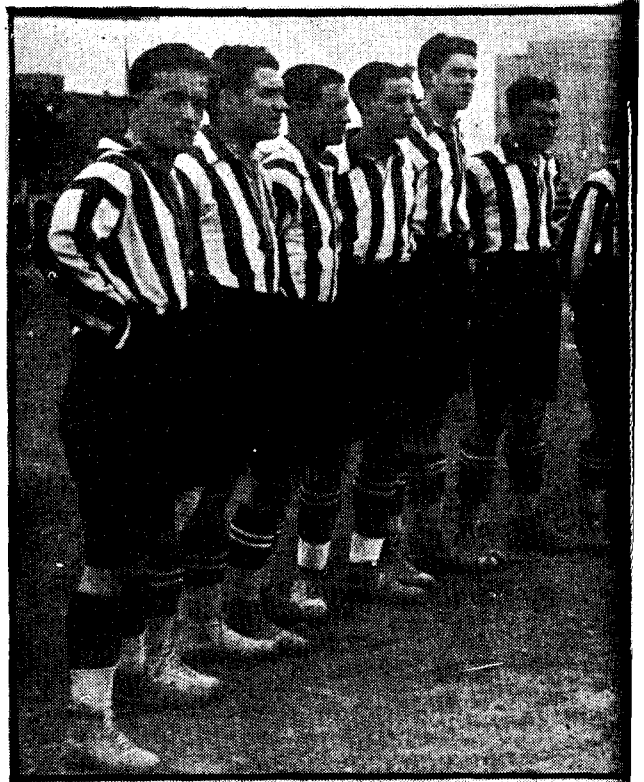
Sapriusa i Zamora han estat, en els dos partits, els puntals de la hermètica defensa blanca. Cal esmentar la bona tasca dels mitjos; Zabala, al centre de la línia, ha estat el cervell de l'equip i no se li pot escatimar l'elogi per les dues actuacions sobresortints. Treball ha fet també dos partits boníssims.

La davantera tingué moments de tot, el dissabte. Ventolrà i Arroniz foren els millors, mentre Olariaga fou feble, formant amb Sanahuja la parella que desentonà. En canvi, el diumenge, aquesta mateixa davantera es redreçà fent un joc d'una precisió, varietat i eficàcia remarcables. Tots estigueren bé, àdhuc els exteriors, admirables en tot moment en contrast amb l'actuació fluixa del dia abans.

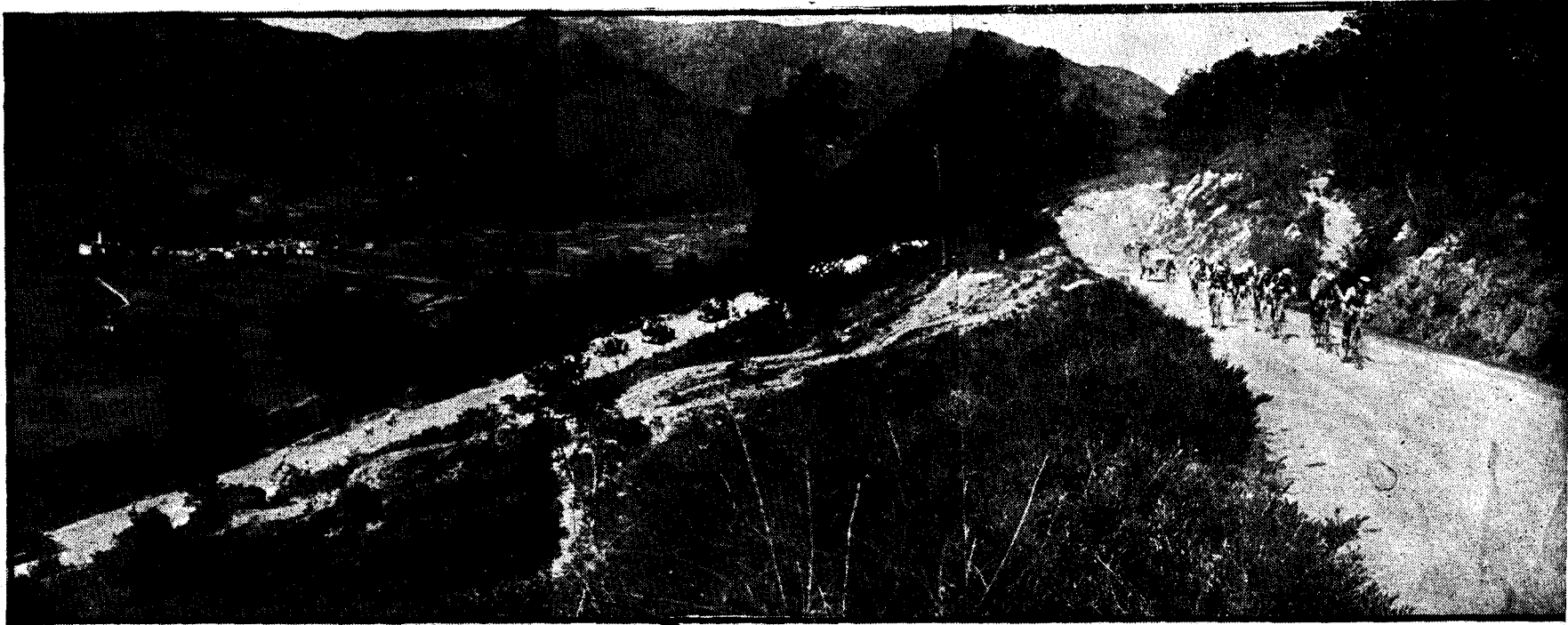
En una paraula, l'Espanyol es ficà a la butxaca els anglesos del Middlesex fent cinc gols com n'hauria pogut marcar més.

En aquesta partit es veié ço que es veu moltes vegades: un onze que no n'esguerra ni una, el qual li dona més ferma moral a mesura que el temps passa. Un altre que tem desconcertar-se amb massa evidència, sent el pes de l'avantatge adquirit pel contrari i ho sacrifica tot a l'atac amb el resultat que enlloc d'aconseguir escursar les distàncies, les augmenta en proporcions excessives.

Diffícilment l'Espanyol reproduirà el partit de

*L'equip del Centre d'Esports
el campionat de Catalunya*

El pas per la difícil collada de Santigosa